

Хората станаха други — дръзки и горди — и тъжния глас не ги упиваше вече; сутрин страхопочитателната тревога ставаше се по-слаба и по слаба. Сърцата се напукваха под натиска на нова, нечакана и невидима сила и сока на смирението се изцеждаше от тях. Главите натежали от умора за сън, падаха върху сламените възглавници, пръстите, намясто въ кръст, се свиваха на топка, а молитвата на устните замръзваше въ злобно и заканително скръцване. Нова, сурова и твърда вяра изпълняваше изстрадалите души.

Всички го чакаха. Кое? — Новото. Не го бяха виждали, не го бяха опознали, но го обичаха и жадуваха. То щеше да дойде съ лодка, за да ги пренесе по вълните на собствената им кръв на другия бряг. Какво ги очакваше там? Не знаеха. Знаеха само че е много хубаво, много красиво и много трайно.

И това им стигаше.

*

Нощ. Луната гони своя път и погледа ѝ се процежда през мътната зеница на голямо, кърваво око. Тишина. Суевярната сянка на незнайното, което лежи пред вратите до сгушените кучета и ги чака — малките деца — за да ги грабне и отнесе там, дето никой жив не е ходил. Сън. Бленуван свят, дето бистри чучури точат кърпави струи под натегналите от скъпи плодове гранки на райски дървета. Звън. Гръм от ясно небе, нечувано чудо, невиджана дързост, страшно и велико прелзнаменование. Главните на нажежената уплаха запръщават въ ушите и безумно разширените очи съ див блясък поглъщат тревожните тонове. Кой смее да бие по сряд нощ старата камбана? Кой смущава покоя на тези, които не знаят спокойствие? Кой тревожи съня им — не ис-